

လမ်းမှီ

လှသောမနက်ဖြန်များသို့.

(၁)

သူတို့ နှစ်ယောက် စတင်မြင်ဖူးကြသောနေ့မှာ လူကြီးများ အစီအစဉ်နှင့် နှစ်ယောက်အတူ တစ်နေရာသို့ ညနေစာသွားရောက်စားသောက်ဖို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကောက်ကာငင်ကာ မကြာခဏ ခေါင်းကိုက်တတ်သော ရောဂါရှိသည့် နေဒွန်းသည် ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းနှစ်နာရီလောက်မှာ စတင်၍ ခေါင်းကိုက်လာသည်။

ခေါင်းကိုက်လျှင် ထုံးစံအတိုင်း သူ ဘယ်လိုမှ စိတ်မကြည်လင်။ နဂိုကတည်းက စိတ်မပါလှသော ကိစ္စတစ်ခုကို လက်ခံလိုက်တာကောင်းပါတယ်လေဆိုသည့် ပြီးစလွယ်နိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်မျှလောက်နှင့် သူခေါင်းညိတ်ခဲ့တာမို့ ခေါင်းကိုက်လာတဲ့ အခါ ပိုလို့ ပင်စိတ်မကြည်လင် စိတ်မပါတော့ပေ။

“မေမေ...ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ညစာစားဖို့ ကို ဖျက်လို့ ရမလား”

သူ ရုံးကနေ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ မေမေ့ကို မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်ရမှာလဲ”

မေမေ့အသံက အလိုမကျရိပ်လူးနေသည်။

“နေဒွန်းခေါင်းကိုက်နေလို့”

“အို...အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်လောက်နဲ့ မဖျက်စမ်းပါနဲ့

နေဒွန်းရယ်၊ မနေ့ညနေက မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဖုန်းဆက်ချိန်းပြီးမှ ပဲ”

“ဒါလဲ မေမေတို့ ဆက်ချိန်းခိုင်းလို့ ပဲဟာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လဲ နေဒွန်း၊ ငါ့ကို ကတ်ဖိုးကတ်ဖွဲ မလုပ်နဲ့ နော်၊ ကောင်းပြီ ကောင်းရဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ၊ ဒီကိစ္စလက်ခံစဉ်းစားပြီးမှ တော့ မင်းတို့ တွေ့ကို တွေ့ကြဖို့ လိုတယ်လေ၊ သူတို့ လဲ ရှေ့အပတ်ထဲ မန္တလေးပြန်မှာ ၊ ဖျက်စရာအကြောင်း မဟုတ်တာ”

“ကျန်းမာရေးကိစ္စလေ မေမေရ၊ နေဒွန်း ခေါင်းအတော်ကိုက်လာတာ”

“မင်းခေါင်းက ဒီလိုပဲ မကြာမကြာ ကိုက်နေကျပဲ၊ မင်းအိတ်ထဲမှာ မေမေ ဆေးထည့်ပေးထားတယ်လေ၊ Effergan ရေဆူပြားတစ်ပြား ရေနဲ့ စိမ်ပြီး သောက်လိုက် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားရင်လဲ ခေါင်းကိုက်တတ်တာ၊ မင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ လား”

တမင် သူမခံချင်အောင် မေမေ ပြောတာပင်။ ဒီအမျိုးသမီးနှင့် သွားတွေ့ဖို့ များ စိတ်လှုပ်ရှားနေရမတဲ့ ။

“ရုံးက ပြန်ချိန်လောက်ဆို ခေါင်းကိုက်က ပျောက်လောက်ပါပြီ၊ ဂျီမတိုက်နဲ့ ၊ ကဲ...ဒါပဲ”

မေမေက ဖုန်းချသွားသည် ။ မေမေက သူ တမင်တကာ လုပ်ကြံပြောတယ်များ ထင်နေသလားမသိ။ သူဖြင့် တကယ်ခေါင်းကိုက်နေတာပေ။ နေဒွန်း စိတ်တိုတိုနှင့် ဖုန်းချပြီး ဆေးသောက်ရသည် ။ ခုနကမှ ထမင်းစားပြီးတာ မကြာသေး၍ အစာတစ်ခုခု စားမနေတော့ပါ။

မေမေပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်သည် ။ သူ့ခေါင်းက စိတ်လှုပ်ရှားရင်လည်း ကိုက်တတ်သည် ။ နေပူပြင်းရင်၊ ဒေါသဖြစ်ရင်၊ အိပ်ရေးမဝရင်

၊ တစ်ခုခု အဆင်မပြေရင်လည်း ကိုက်တတ်သည် ။

သူ့ရဲ့ Combat ဆွဲအိတ်ပြား အစိမ်းပုပ်ကလေးရဲ့ အံကတ်အိတ်ထဲမှ ဆေးထုတ်ယူရင်း ဓာတ်ပုံက ကပ်ကာ လျှောထွက်ပါလာရသေးသည် ။ နေဒွန်းသည် ဓာတ်ပုံထဲက ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည် ။ ပြီးတော့မှ ဓာတ်ပုံကို ပြန်ထည့်လိုက်သည် ။

နာမည်ကလည်း ဥဒေါင်းပျိုတဲ့ ။ ဘယ့်နှယ့်နာမည်ကြီးမှန်းလည်း မသိပေ။ သူက ‘ဥ’လို့ ပဲခေါ်ရမလား။ ‘ဒေါင်း’လို့ ခေါ်ရမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ‘ပျို’ဆိုလည်း မဟုတ်သေး။

‘ရုပ်ကလည်း သိပ်လည်း မလှဘူး’လို့ သူ ချေးထူဆင်ခြေတက်တုန်းက မေမေက မျက်စောင်းရွယ်ကာ ‘မင်းကကော ဘယ်လောက်များ လှနေလို့ လဲ’တဲ့ ။ အဲလိုယှဉ်ပြောရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ယောက်ျားပဲ။ ယောက်ျားဆိုတာ လှပနုထွတ်နေဖို့ မှ မလိုတာ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကတော့ လှပနေမှ ကောင်းတာပေါ့။ ဥဒေါင်းပျိုမည်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကတော့ လှလည်း မလှ။ ရုပ်လည်း မဆိုး။ ဘာမှ မဟုတ်။ ဘာမှ မထူးခြား။ မြင်ရတဲ့ ဓာတ်ပုံကလည်း ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ရိုးရိုးကြီး။ ဒါ့အပြင် ဓာတ်ပုံထဲမှာ တစ်စက်မှ မပြီးဘဲ ကင်မရာကို သူစိမ်းပြင်ပြင် ကြည့်နေလိုက်တာ။

ပပလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အသေအလဲ စွဲကြိုက်တာ တတန်းတန်း လိုက်ခဲ့ဖူးသော နေဒွန်းအဖို့ တော့ ဥဒေါင်းပျိုက မျက်စိထဲ အကြည့်တန်ချင်ပါသည် ။ ပပဟာ ငေးရလောက်အောင် လက်မှိုငြိချရလောက်အောင်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား။

ပပကို သူ့မှာ ဒုတိယနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝလောက်ကတ

ည်းက ဇွဲရှိရှိ စောင့်ကြိုက် စောင့်လိုက်လာ ခဲ့သည် မှာ ကျောင်းသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငါးနှစ်တောင်ရှိမည်ပင်။ လှုပ်ရှားပြုမူမှုတိုင်းက လှ၍ ချစ်စရာကောင်းနေသော ပပမှာ ကြိုက်နေသူတွေလည်း များ လှပါသည် ။

သူ ချစ်ရေးဆိုထားတုန်းက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲလိုက် ဖြတ်လိုက်နှင့် ရည်းစားသက်စေ့ထားနေတာလည်း သူမျက်မြင်ပါပင်။ မေမေကဆို ... တစ်ရပ်ကွက်တည်း လမ်းသာခြားပြီးနေသော ပပကို သူ့သား ဘယ်လိုစွဲတာ သိနေတာ ပပကိုလည်း လုံးဝကြည့်မရ။

“ချောပြီး ကလက်နေတဲ့ ချောကလက်ဆိုတာ အဲဒါမျိုး၊ နင်က လူရိုးလူအေးမို့ အသည်းမခွဲချင်ပါဘူးဟယ်ဆိုပြီး မင်းကို ပြန်မကြိုက်တာကိုပဲ ငါကကန်တော့ပွဲနဲ့ သွားကန်တော့လိုက်ချင်သေး၊ ချမ်းသာပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ၊ ကိုယ့်သမီး မရှိလို့ မစာမနာ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး နေဒွန်းရယ်၊ ဒီကောင်မလေးက ပျံတာနန့်တာ လွန်ကိုလွန်ပါတယ်၊ ဘယ်သူလာကြိုက်ကြိုက် ပြန်ရော တာပဲ၊ ကလေးအဖေကိုတောင် မရှောင်ဘူး၊ ဟိုကလဲ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ရက်နဲ့ အပိုအချောင်ရမလား အရသာခံပြီး ရောတော့ရှိလုပ်၊ သူကလဲ ခပ်တင်းတင်း မဟန့်ဘဲ ပြန်ရော”

မေမေကဖြင့် ပပကို မျက်လုံးထဲ ကြည့်လို့ ပင်မရ။

“အဲဒီလူကြီးက သက်သက်နှာဖူးကြီးပါဗျာ၊ ဒီလိုပဲ သိက္ခာမရှိလိုက်လုပ်နေတာ၊ ပပမှ ပြန်မကြိုက်ဘဲ”

“ဟဲ့ ... ပြန်မကြိုက်ရတဲ့ အပြင် အိမ်ထောင်သည် ကြီးက ကိုယ့်လာ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ရမလား စမ်းတာ၊ ကိုယ်က တင်းမာပြီး မရောရဲအောင် နေရတယ်၊ ခပ်တင်းတင်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ဣန္ဒြေနဲ့ နေနိုင်ကာ

မှ ၊ သူက ပြန်သာ မကြိုက်တယ် ဟီးလားဟားလားနဲ့ သူ့ကို ကြိုက်အောင်တော့ ဘယ်သူ့မဆို လုပ်နေတာ၊ ဒါမျိုးဟာ နည်းနည်းမှ တန်ဖိုးမရှိဘူး ၊ မင်းများ မတော်တဆ သူနဲ့ ရလို့ တော့ မေမေတို့ က သေခန်းပြတ်ဟေ့ ၊ ဒီလိုချွေးမမျိုး အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူး...

အိမ်ထောင်သည် က လာကြိုက်ရဲတယ်ဆိုကတည်းက ကိုယ့်ကို မလေးစားလို့ ၊ သူ ပေါ့တီးပေါ့ရှုပ် နေတာထိုင်တာကို အထင်သေးလို့ ၊ တန်ဖိုးထားရင် ဘယ်လိုမှ လာမစရဲဘူး၊ ရနိုင်လောက်တယ်လို့ အထင်သေးလို့ သာ လာစတာ မင်းအဲဒါ နားလည်ထား၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်သားရှင်မှ သူ့ကို မကြည်ဖြူဘူး၊ တခြားက အကြောင်းမသိတဲ့ သူမျိုးက သာ ကြည်ဖြူမယ်”

“သူကလဲ နေဒွန်းကို မကြိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ငြင်းနေတာပါ”

“ငြင်းတာကို ထိုင်ရှိခိုးချင်တာပါဆို၊ ဘယ်လောက်ချောချောလှလှ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အကျင့်သိက္ခာမကောင်းရင် တန်ဖိုးမရှိဘူး နေဒွန်း ၊ မင်းကိုလဲ ပြန်သာမကြိုက်တာ၊ တောက်လျှောက် ခိုင်းစားလာတာ မေမေ မသိဘူးမှတ်လို့ လား၊ ဟိုခိုင်းရ ဒီခိုင်းရ၊ မင်းကလဲ ခိုင်းတာကိုပဲ ကျေနပ်နေတာ၊ မင်းလဲ ဘွဲ့ရပြီ၊ လူကြီးဖြစ်ပေတော့၊ ခပ်တန်းတန်း နေတော့၊ အချိန်တန် အိမ်ထောင်ပြုရမှာ ၊ သူလိုဟာနဲ့ သိပ်တွဲထားရင် လူအထင်လွဲခံရမှာ ပဲ၊ သူ့ကို ခပ်လွယ်လွယ်လို့ လူတွေက သတ်မှတ်ထားတာ၊ မင်းနဲ့ တတွဲတွဲဆိုရင် ဘယ်အခြေထိ နီးစပ်ပြီးမလဲ၊ အားလုံးတွေးမှာ ၊ သူ့ကို အများက အပျိုကလေးမှ ...ဟုတ်”

“ဟာ...မေမေတို့ က အဲ့သလို သွားပုတ်လေလွင့် လျှောက်မပြောပါနဲ့

”

နေဒွန်းက ပပကို ထိ၍ ရှူးရှားဖြစ်ရပါသေးသည် ။

“အေးပါ...အေးပါ၊ အတပ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူများ ပြောကြတာ ကို ပြောတာပါ နေဒွန်းရယ်”

ပပကတော့ နေဒွန်းကို မညာမတာပင် အမှတ်လျှော့ထားပါသည်။ ။

“နင်က သိပ်ချောသိပ်စွဲလမ်းစရာကောင်းလားဆိုတော့လဲ မကောင်း ဘူး၊ မလှလို့ သိပ်ချမ်းသာနေသလားဆိုတော့လဲ မကြောင့်ကြရုံလောက်လေးပဲ၊ တစ်ခုခု သိပ်ထူးချွန်းသလားဆိုတော့လဲ မရှိဘူး၊ နင်လဲအာ ကီတက်၊ ငါလဲ အာကီတက်၊ ငါ့ထက် ဘာမှ လဲ မသာဘူး၊ ပြီးတော့ နင့် ကို သူငယ်ချင်းလို ခင်နေတော့ အသည်းလဲ မခွဲရက်ဘူး၊ အေးအေးဆေး ဆေးနေစမ်းပါဟယ်၊ နင့်ကို ငါ ပြန်ချစ်မှာ ကို မဟုတ်ဘူး ”တဲ့ ။

သူ့စကားက ပြတ်သားလမ်းဆုံးနေသည်။ ။

အဲဒီနောက်တော့ သူ့ကို မေမေတို့ က ဟိုစပ်ဒီစပ် လုပ်လာပါသည်။ ။ ပညာစုံပြီး အလုပ်ရပြီ၊ အသက်လည်း မငယ်တော့...ဟု ဆိုကာ မေမေငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးဖြစ်သော ဥဒေါင်းပျိုနှင့် နားချကာ လများ စွာ ရှိလာတဲ့ အခါ ပထမ ဓာတ်ပုံတောင်းယူကြည့်ပြီး နောက်ဆုံး တော့ လူချင်း စကားပြောကြည့်သေးတာပေါ့ဟု သူ လက်ခံခဲ့ပါသည်။ ။

ဓာတ်ပုံထဲက သိပ်လည်း မလှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စကားပြောကြည့်ဖြစ်ဖို့ သူ လက်ခံလိုက်တာဟာ ဘာအချက်ကြောင့်လဲ ဟု သူ့ဘာသာသူ နားမလည်လှပါ။ သူမဟာ ဘာမှ မထူးခြားလှ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး သူထင်တာ တစ်ခုက ဥဒေါင်းပျိုဟာ ရိုးသားအေးချမ်းလိမ့်မည်ဟု ပင်။

ဟိတ်ဟန် မူရာမာယာ မရှိသော အိုက်တင်မများ သော မိန်းမတစ်ယောက်ဟု သူက ကောက်ချက်ချမိသည်။ ။ မပြီးမရယ် ရုပ်စိမ်းစိမ်းတည်တည်က လူတကာနှင့် အလွယ်တကူ မရင်းနှီး အဖွဲ့မကျတတ်မှာ ပေါ်

လွင်နေသည် ။ အင်း...သို့ပေမဲ့ စကားတော့ ပြောကြည့်လိုက်သေးတာ ပေါ့။

နေဒွန်းရဲ့ ခေါင်းကိုက်က မပျောက်သေးပါ။

သို့ပေမဲ့ ဖေဖေ မေမေတို့ ရဲ့ အလိုကျ ချိန်းဆိုပြီးသားကို မဖျက်ချင် တော့တာမို့ ဘောက်ထော်မှ ဥဒေါင်းပျိုတို့ သားအိ တည်းခိုနေသော ဥ ဒေါင်းပျိုရဲ့ အဒေါ်အိမ်ကို သူ ရောက်လာခဲ့ရပါသည် ။

ခြံဝမှာ ကားဟွန်းတီးလိုက်လျှင် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး တစ်ယောက် က တံခါးလာဖွင့်ပေး၍ ခြံထဲပေါ်တီကိုအထိ ကားကို ဝင်လိုက်ရသည် ။ သူ့ကားရပ်သည် နှင့် အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်ကာ သူမြင်ဖူး၊ သိဖူးသော ဥဒေါင်းပျိုရဲ့ အမေက ပြုံးရွှင်စွာ အရင်ထွက်လာပါသည် ။

“သားရေ...မောင်နေဒွန်း အိမ်ပေါ်တက်ထိုင်ပါဦး”

“သူ အဆင်သင့်ပြီးပြီဆိုရင် မတတ်တော့ဘူး အန်တီ”

“သမီးကတော့ ပြီးပါပြီ၊ ဒါဖြင့် ခဏနော်၊ သမီးရေ...ဒေါင်ဒေါင်းရေ ...ဒီမှာ မောင်နေဒွန်း ရောက်ပြီကွယ့်”

ဒေါင်ဒေါင်း...တဲ့ ။

ခေါ်စရာ အမည်သည် တစ်ခုတော့ ကြားဖူးရပြီ။သို့ပေမဲ့ ဘယ်လို ခေါ်ပုံမျိုးကြီးမှန်းမသိ။ နားထဲထောင့်လှသည် ။ ဦးစံရှား ဦးဒိန်းဒေါင်ကို သတိရကာ သူ ရယ်ချင်သလို ဖြစ်တာကို အောင့်ထားရပါသည် ။

“ လာလေ သမီး၊ လာပါ”

တံခါးဖွင့်ထားသော အိမ်ဝမှ သူ့အမေက အထဲကို လက်လှမ်းကာ ဆွဲ

ခေါ်နေရပုံမျိုးမို့ နေဒွန်း လှည့်ကြည့်နေမိပါသည်။ ။ အတွင်းကလည်း အတင်းကုတ်ကတ်နေပုံရပါသည်။ ။ လိုက်ဖို့ အသင့်ဝတ်ပြီးစားပြီးသားနှင့် များ ကုတ်ကတ်နေရသေးသလား။

“လာပါ သမီးရဲ့ ၊ ဪ...ငါ့သမီးနယ်၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း...ဒေါင်ဒေါင်းက ရိုးတယ် သားရေ”

သူ့ထံ လှည့်ပြော၍ ယောင်တောင်တောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။ ။ ရိုးသတဲ့ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့်ခုလို တွေ့ဆုံဖို့ အတူညစာထွက်စားဖို့ လက်ခံသည့်ဆိုကတည်းက အနည်းဆုံး ခြောက်ဆယ့်ရာနှုန်းမျှတော့ လက်သင့်ခံပြီးလို့ သာပဲ မဟုတ်လား။

ဒီလူတစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်ဖို့ တစ်ဝက်ကျော် သဘောတူပြီးမှ များ အဲသလောက် ကုတ်ကတ်ပြီးတော့ ရိုးမနေနဲ့ တော့ပေါ့။

“ လာလေ သမီး၊ ဒီလို မဖြစ်ရဘူးလေ၊ ဘာလဲ ...ကလေးကျနေတာပဲ၊ ဘွဲ့ရပြီး လူကြီးဖြစ်နေပြီ၊ အသက်ပဲ အစိတ်နားကပ်နေပြီ၊ ကဲ...လာလာ မောင်နေဒွန်း စောင့်ရတာ အားနာစရာ”

သူ့အမေက စိတ်မရှည်တော့သလို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ဆွဲထုတ်လိုက်၍ အိမ်သို့ ဥဒေါင်းပျံ့က ရုန်းကန်ကန်ကြီး ဘွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာရလေသည်။ ။ ဖြတ်ခနဲ ကားဆီကြည့်လိုက်လျှင် သူမကို လှမ်းအကဲခတ်နေသော နေဒွန်းကို မြင်လိုက်၍ မျက်လွှာချကာ ပုံစံကိုလည်း ပြင်လိုက်ပါသည်။ ။

ရုန်းကန်ကုတ်ကတ်နေတုန်းကလည်း သူပဲ။ အပြင်ရောက်လာတော့လည်း ဘာမှ မဖြစ်သလို မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ နီမြန်းကာ ရှက်ကြောက်တုန်လှုပ်နေသော မျက်နှာကို တည်ကာ ဘာမှ မဖြစ်ဟန်နှင့် ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ကမူးရှူးထိုး လှမ်းဖွင့်သည်။ ။

“ဒေါင်ဒေါင်း...ဟိုဖက်ရှေ့ကို သွားထိုင်”

သူ့အမေက ချိုသာသော်လည်း လေသံပြတ်ပြတ်နှင့် ပြောလိုက်၍ ဥဒေါင်းပျိုက ဖွင့်ပြီးသော နောက်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ ကားကို ပတ်၍ ရှေ့ခန်းကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ နေခွန်းဆိုသူဟာ သူမကို ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တံခါးဖွင့်ပေးတာမျိုးဝေးလို့ အတွင်းကနေတောင် လှမ်းဖွင့်မပေးတာကိုလည်း သတိပြုမိလျက် ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ။

နေခွန်းက ကားထဲပျံ့မွှေးသွားသော ရှင်မတောင် သနပ်ခါးနံ့သင်းသင်း အေးအေးမွှေးမွှေးကို ရှူရှိုက်လိုက်ရ၏။ မေမေ့ထံမှ ရှင်မတောင်နံ့ရဖူး၍ သူ ယဉ်ပါးနေတာပင်။ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေထံကတော့ ရေမွှေးနံ့၊ ဘော်ဒီစပရေးနံ့မျိုးတွေသာ ရနေကျပါ။

“မောင်နေခွန်း အေးအေးဆေးဆေး စားကြ တိုင်ပင်ကြနော်၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ သိလား”

နောက်ကျလဲ ရတဲ့ သဘော ဖွင့်မပြောရုံတစ်မည်ပင်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး...သွားကြ”

နေခွန်း ကားကို မောင်းထွက်လာသည်။ ။

တစ်လမ်းလုံး ဥဒေါင်းပျိုသည် ဦးခေါင်းကို ပြတင်းဘက် တိတိပပကြီး လှည့်ကာ လက်ဝိုက်၍ ငြိမ်ကာ ပါလာသည်။ ။ နေခွန်းသည် ဘာစကားစ၊ရမလဲ စိတ်ရှုပ်ကာ နေသည်။ ။ တိတ်ဆိတ်နေတာကြီးက ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ညံ့ရာကျသည်။ ။ နေခွန်းက ဖြစ်ညစ်ပြီး စကားဖြစ်ပြီးရောသဘော စကားစလိုက်ပါသည်။ ။

“ကျွန်တော် ...ခေါင်းကိုက်နေတာ”

ဖြတ်ခနဲဆို ဥဒေါင်းပျိုက လှည့်ကြည့်လာသည်။ ။ ရုတ်တရက် စကား
စလိုက်၍ လန့်သွားပုံရပြီ သူ ခေါင်းကိုက်တာကိုတော့ စိတ်ဝင်စားပုံ မ
ရပါ။

“အဲဒါ ...ချိန်းလဲချိန်းပြီးသားဖြစ်နေတော့ ဆေးသောက်လာခဲ့ရတ
ယ်”

ဥဒေါင်းပျိုက တစ်ဖက်ပြန်လှည့်ရင်း အပြေးအလွှားစဉ်းစားနေမိသ
ည်။ ။ ဒါ...သူ သိပ်သွားချင်စိတ် မရှိလှသည့်သဘောကို အသိပေးနေတာ
များ လား။

နေခွန်းသည် တစ်ဖက်လှည့်နေသော ဥဒေါင်းပျိုကြောင့် အံ့ဩမိသ
ည်။ ။ သူတစ်ပါးစကားပြောနေတုန်း တစ်ဖက်လှည့်နေတာဟာ ရိုင်းတာ
ပေါ့။ စိတ်မဝင်စားတဲ့ သဘောကို ဆောင်တာပေါ့။ အောင့်သက်သက်န
ှင့် ငြိမ်သွားကာ သူ့ဟာသူ ရောက်တက်ရာရာ စဉ်းစားလာသည်။ ။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကြီးဆိုးနေပြီးလျှင်...

“ရှင်အခု သွားချင်ရဲ့ လား”

“ဗျာ...”

မမျှော်လင့်ဘဲ အသံထွက်လာ၍ နေခွန်း အံ့ဩသွားပါသည်။ ။
ဥဒေါင်းပျိုက တစ်ဖက်ကိုတော့ လှည့်မနေတော့ပါ။ သို့သော် ခေါင်းခပ်
ငုံ့ငုံ့နှင့် မျက်လွှာချလျက် သူ့ကို မကြည့်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဒီညစာထွက်စားဖို့ ရှင့်မှာ ကျန်းမာရေး လုံလောက်ရဲ့ လားလို့ ”

“ခေါင်းတော့ကိုက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးထပ်သောက်လာပါတယ်”

“ပြန်ချင်ပြန်နော်၊ ရတယ်”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ပြန်ချင်လို့ လား”

“ကျွန်မက ပြန်ချင်ရအောင် ဘာမှ ဖြစ်နေတဲ့ သူမဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားစကားပြောတာ တစ်မျိုးပဲ”

နေခွန်းက ခပ်မှုန်မှုန်လှည့်ကြည့်မိကာ...

“မကြေညက်ကာ တစ်ခုခုများ ရှိသလား”

ဥဒေါင်းပျိုက လက်ကိုက်ပဝါလေးကို လုံးထွေးဆုပ်ချေရင်း...

“ကျွန်မက သာမန်အားဖြင့် စကားနည်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့လို ကိစ္စမျိုးမှာ စကားနည်းနေလို့ မရဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ထားတယ်၊ စကားပြောဖြစ်မှ လဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိမှာ ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက စကားပြောရင် စိတ်ထဲပေါ်လာသလို အဖြောင့်တည့်တိုးပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ရှင် နားထောင်လို့ တော့ ကောင်းချင်မှ ကောင်းမယ်”

နေခွန်းက နှုတ်ခမ်းရွဲ့ ပခုံးတွန့်ရင်း...

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ နားထောင်လို့ မကောင်းဘူး၊ ခင်ဗျားစကားပြောတာ မာဆတ်ဆတ်နဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စကားပြောတာ ရိုးရိုးပဲ ပြောတတ်တယ်၊ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်မ စကားကို နှစ်ခွတွေးဖို့ သုံးခွတွေးဖို့ မလိုနိုင်ပါဘူး၊ အခုလဲ မကြေညက်တာ မရှိပါဘူး၊ မကြေညက်နေရင်လဲရှင့်ကို မကြေညက်ဘူးလို့ ပြောဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ နောင်အရှည်သဖြင့်လဲ ကျွန်မ တစ်ခုခု ပြောတာကို ရှင်က အဓိပ္ပာယ်တခြား တစ်မျိုးမျိုးတွေးပြီး ကျွ

နိမိတ်ဖြစ်နေသလဲ ဟိုလိုလား ဒီလိုလား တွေးစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူး
၊ ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတတ်တယ်”

“နောင်အရှည်သဖြင့်ဆိုတော့...”

နေဒွန်းက စကားရပ်ထားလိုက်၍ ဥဒေါင်းပျိုမျက်နှာမှာ ရုတ်တရက်
နီရဲသွားပါသည်။ သူမကပဲ တစ်သက်လုံး အတွက် ရည်ရွယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး
သလိုလို ဖြစ်သွားတာမို့ပင်။

“မေမေက...ရှင်ကို လက်ခံရမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ချစ်လို့ လား”

ဥဒေါင်းပျိုခမျာ ဒုတိယအကြိမ် မျက်နှာနီမြန်းကာ...

“မချစ်ပါဘူး၊ ဘာချစ်စရာရှိလဲ၊ ခုမှ လူချင်းဆုံတာ၊ မြင်မြင်ချင်းချစ်
မိရအောင်လဲ ရှင်ကဖြစ်မနေဘူး”

ရှက်ရမ်းလေးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်မိပါသည်။

ကြည့်စမ်း...စွာလိုက်တာ။ နေဒွန်းမှာ ကျွဲမြီးတိုသွားရပါသည်။ ။
မြင်မြင်ချင်းချစ်မိရအောင်လည်း သူက ဖြစ်မနေဘူး ဆိုတာက သူကပုံမ
လာဘူးလို့ ဆိုလို့ လိုက်တဲ့ သဘောမျိုးပဲ။ သူမကကော ဘယ်လောက်ပုံ
လာနေလို့ လဲ။

ခုမှ နေဒွန်းက သူမကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ။ အဆင်ပြေပြစ်သော ဒေါ
နစ်မ်းနှင့် အဖြူရောင်စပ် ပါတိတ်တစ်ထည်ကို ဗမာအင်္ကျီလက်ဖောင်း
လေးနှင့် လုံချည်ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ။ လက်ကိုင်အိတ်က အ
ဖြူရောင်ပုံရိုးရိုး၊ ဆံပင်ရှည်ဖြောင့်ဖြောင့်ကို လည်ကုပ်ရင်းမှာ စု၍ က
လစ်နှင့်ညှပ်စည်းထားကာ မျက်နှာ၌ သနပ်ခါးကလွဲ၍ ဘာမှ မရှိ။ မျက်
ခုံးထူထူကိုပင် သနပ်ခါးခြစ်ထားသည် မှာ မစင်လှပါ။ အစွန်းအစ ကျန်

နေသည် ။

သူမကျတော့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်ချစ်စရာဖြစ်လွန်း...။ ပပ ခြေဖျားတောင် မမှီတာ။ ဒါနှင့်များ လူကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးနဲ့ ။ နေဒွန်းသည် ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားကို မချစ်ဘူးရယ်လို့ ပြန်ပြောဖို့ တော့ ခက်နေတာ စိတ်ထဲကြိတ်၍ သာ အမြင်ကတ်နေပါသည် ။

နေဒွန်းသည် ကားကို ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီးကို ချိုးကွေးရင်း...

“ခင်ဗျား(.....) ရက်စ်တော့ရဲင့်ကို ရောက်ဖူးလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူး၊ ရန်ကုန်လဲ တစ်ခါတစ်ရံမှ ရောက်တာ၊ ရောက်လဲပဲ ရက်စ်တော့ရဲင့်မှာ စားဖြစ်တာ မရှိပါဘူး”

နေဒွန်းက ကားကို ရက်စ်တော့ရဲင့်ဝင်းအတွင်း ချိုး၍ ဝင်လိုက်ပါသည် ။ နောက်ဘက်ထဲမှာ ဖြစ်၍ ဘယ်ခေါ်လာသည် များ ထင်သလဲ မသိ။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ဥဒေါင်းပျိုရဲ့ ခေါင်းက ချာလပတ်လည်နေသည် ။

“လူလဲမရှိဘူး”

ဤစကားက သူ့အပေါ် သံသယမကင်းရာရောက်သည် ဟု နေဒွန်းက ထပ်မံကျွဲမြီးတိုပြန်သည် ။

“နောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့၊ ခုက နည်းနည်း စောသေးတာကိုး”

“ခုပဲ ခြောက်နာရီငါးဆယ်၊ ခုနှစ်နာရီ ထိုးခါနီးပြီ၊ ညနေစာ ထမင်းအတွက် မစောပါဘူး၊ ရှင်လာတာတောင် နောက်ကျသေးတယ်၊ ခြောက်နာရီချိန်းပြီး ရှင် ခြောက်နာရီနှစ်ဆယ်မှ ရောက်လာတာ၊ နောက်တောင် နောက်ကျနေတဲ့ ဟာ”

“ဟ...ခင်ဗျားအိမ် ခင်ဗျားထမင်းစားရင်တော့ လေးနာရီစားစား ငါး

နာရီစားစားပေါ့၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တော့ ခုနစ်နာရီကလဲ စောနေသေးတာပဲ”

“ဟင်...”

ဥဒေါင်းပျိုက လက်မခံချင်သလို ‘ဟင်’ခနဲ အသံပြုသည် ။ သို့ပေမဲ့ စောဒကတော့ ထပ်မတက်။ မျက်ခုံးကိုတော့ တွန့်ထားပါသည် ။

“ကဲ...လာ...လာ”

စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ တံခါးမကြီးမှ သူတို့ ဝင်လာလျှင် ဝင်လမ်းရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်စင်ပေါ်၌ မိန်းမငယ်တစ်ယောက် သီချင်းဆိုနေတာ မြင်လျှင် ဥဒေါင်းပျိုက ခြေလှမ်းတုံ့သွားပါသည် ။ အပေါ်အနက်လက်ပြတ် အောက်ဘောင်းဘီနက်တို့ ကြားမှာ လက်သုံးလုံးလောက်လွတ်ကာ ဗိုက်ရောချက်ပါ ထင်းခနဲ ပေါ်နေရာ ဥဒေါင်းပျိုမှာ ဒါကို နေဒွန်းနှင့်ယှဉ်တွဲ မြင်တွေ့ရတာအတွက် အရှက်ပိုသွားပါသည် ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရပ်ကျန်ရစ်သဖြင့် နေဒွန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လှည့်မေးသည် ။

“ရှင့်နေရာက ဟန်ရဲ့ လား”

“ဘာကို ပြောတာလဲ၊ ဘာဟန်တာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ကျွန်မက ရန်ကုန်မှာ မပြောနဲ့ မန္တလေးမှာ တောင် ကိုယ့်နေရပ်ဒေသပေမယ့် ဒီလိုမျိုးတွေ မသွားဖူးဘူး”

“ကျွန်မဆိုလိုတာက စတိတ်ရှိုးတွေဘာတွေ ပါတဲ့ ဆိုင်မျိုးကို ပြောတာ”

“မော်ဒယ်လ်ရှိုးတောင်ပါသေးတယ်”

“ဟင်...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာစမ်းပါ၊ လမ်းခုလတ်ကြီး ရပ်နေတာက ရုပ်ပျက်လိုက်တာ”

ဥဒေါင်းပျိုက တုံ့နှေးနှေးလိုက်ပါလာသည် ။ စားပွဲတွေ အများကြီးမှာ သုံးလေးဝိုင်းသာ လူရှိပါသေးသည် ။ စင်မြင့်မှ တစ်ဆက်တည်း ရှေ့ဘက်ထိုးထွက်နေသော လျှောက်လမ်းရှည်လေးပေါ်အထိ အဆိုတော်မလေးက လျှောက်လာကာ လှုပ်ရှားသီဆိုနေ၍ ဥဒေါင်းပျိုက မျက်နှာ ခပ်ပျက်ပျက်လေးကို လွှဲထားမိပါသည် ။

လစ်ပေါ်သွားသော သူ့အသားတို့ ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ သား မဟုတ်ဘဲနှင့်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့၌ ရှက်နေမိပါသည် ။ ခေတ်တုံးတယ်လို့ ပဲဆိုချင်ဆို ဒီလိုစားသောက် ဆိုင်မျိုးတွေ သူမရောက်ဖူး မမြင်ဖူးတာ အမှန်ပါ။

ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူမတို့ မိဘတွေ ထုံးစံကို က ရံဖန်ရံခါ အပြင်မှာ ထွက်စားသောက်လျှင်ပင် သာမန်တော်ရုံ တရုတ်ဆိုင်လိုဟာမျိုးမှာ သာစားကြပါသည် ။ ဒီလိုအဆိုတွေဘာတွေပါသော ဆိုင်မျိုးကို ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ သာ ဖတ်ဖူးကြားဖူးပါသည် ။

ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုထဲကျတော့လည်း အဝတ်အစားကို ဒီထက် ဆင်ခြင်ထားပုံပေါ်ပါသည် ။ အခုကတော့ ဗိုက်သား ခါးသားကို ပေါ်နေတာ။

“ရော့...စားချင်တာမှာ ”

နေခွန်းက မိနူးစာအုပ်ကို ဥဒေါင်းပျိုထံ လှမ်းပေးသည် ။ ဥဒေါင်းပျိုက ခေါင်းခါကာ...

“ရှင်ပဲ မှာ ပါ၊ ကျွန်မ မမှာ တတ်ပါဘူး”

ဥဒေါင်းပျိုပုံစံက မျက်မှောင်တွန့်တွန့်နှင့် ဒီနေရာမှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေကာ အမြန်ထွက်ပြေးချင်ပုံပေါက်နေပါသည်။ မိန်းမချင်း မကြည့်ရဲသလိုဖြစ်နေတာကို နေဒွန်းက လူန္ဒြေ ရှင်ရယ်လို့ အမှတ်ပေးဖို့ ဝေးလို့ သည်းလိုက်တာ ရယ်လို့ သာ အမြင်ကတ်သည်။

ဘာသားရှောင်လဲ ဘာညာမမေးဘဲ သူ့ဟာသူ ဟင်းတွေမှာ နေသော နေဒွန်းကြောင့် ဥဒေါင်းပျိုကလည်း သူမ ဝက်သား၊ အမဲသား မစားတာကို ပြောမနေတော့ပါ။ လွတ်သည့် ဟင်းတွေကိုပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးစားလိုက်ပါတော့မည်။

အောက်သက်မကြေ အလိုက်မသိတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ်လောကွတ်မရှိတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် စေတနာကို မပါတာလား မသိရသော နေဒွန်းရဲ့ အပြောအဆို အပြုအမူတို့ ကြောင့် ဥဒေါင်းပျို ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို ကိုယ့်သဘော အားရပါးရ စားနေသည် မှာ တော့ ဟန်မဆောင် ဟန်မလုပ်တတ်တာဖြစ်မှာ ဟု တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေမိပါသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် စင်ပေါ်မှ သီဆိုမှုတွေရပ်သွားပြီး မော်ဒယ်လ်ရှိုးလာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလျှင် ဥဒေါင်းပျိုသည့် မမြင်ဖူးသော မော်ဒယ်လ်ရှိုးကို စိတ်ဝင်တစားလေး ခေါင်းမတ်ကြည့်မိသည်။

ကြည့်မိသည် ဆိုလျှင် ခေတ်လွန်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့ ကြောင့် ဥဒေါင်းပျိုသည် မျက်နှာတွေ ပူရှက်ကာ ဆက်မော့မကြည့်ရဲလောက်အောင်ပါပင်။ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေနှင့်၊ ဒါမှ မဟုတ် မေမေနှင့် အတူဆိုလျှင်ဖြင့် ကြည့်ရဲနိုင်ပါသေးသည်။ ဖေဖေပါလာလျှင်ပင် ဥဒေါ

င်းပျိုမျက်နှာပူမိမှာ အမှန်။

ခုတော့ သူစိမ်းယောက်ျားပျိုနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကြည့်နေရတာမို့ သူမ ရှိုးတန်းရှုနံ့တန့်ဖြစ်ကာ မျက်နှာထားရခက်လှသည်။ ဘာကြောင့် အစားအသောက်ချည်းပဲ သီးသန့်ရှိသော ဆိုင်မျိုးကို သူမကို မခေါ်ရတာ လဲဟု နေဒွန်းကို အမြင်ကတ်မိတာ ဖြတ်ခနဲ လှမ်းခိုးကြည့်လိုက်လျှင် နေဒွန်းက မော်ဒယ်လ်တွေထဲ မျက်လုံးကြီးစိုက်နေတာ မြင်ရ၍ ဒေါသ ထွက်လာပါသည်။

ကြည့်နေလိုက်တာတစ်ခါတည်း။ ယောက်ျားပီသလိုက်တာ။ တစ်ခါ တည်းကို မျက်လုံးကျွတ်ကျတော့မလိုပင်။

နေဒွန်းတစ်ယောက် အစားနှင့်မော်ဒယ်လ်တွေသာ သူ့ခေါင်းထဲရှိ တော့သည့်အလား စားလည်း စား ကြည့်လည်း ကြည့်။ ဥဒေါင်းပျိုသည် တဖြည်းဖြည်းစိတ်ပျက်ကာ အတော်အခံရ ခက်လာပါသည်။ သူမကို ဘေးထားပြီး ဒီကနေ့ ဒီလိုညစာ ထွက်စားဖြစ်ခြင်းရဲ့ အဓိက အရေးပါ သော အကြောင်းရင်းကိုတော့ မေ့လျော့နေတော့သလိုပင်။

“ကိုနေဒွန်း...”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်လိုက်၍ နေဒွန်းက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မ ထမင်းလဲစားပြီးတော့မယ်၊ ဒီနေ့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အပြင် ထွက်လာတာ ထမင်းစားဖို့ တစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ရှင် သတိရသေးလား။”

“ဪ...အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ သတိရပါတယ်၊ အချိန်တွေရှိ သေးတာပဲ၊ ချက်ချင်းပြန်ဦးမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ”

“အို...ကျွန်မက ပြန်ချင်နေပြီ၊ ဒီမှာ ကျွန်မ မနေတတ်ပါဘူး။”

“မနေတတ်စရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“အို...ကျွန်မ ဒါတွေလဲ ထိုင်စောင့်ကြည့်မနေချင်ဘူး၊ မိုးချုပ်လိမ့်မယ်၊ စောစောပြန်ချင်တယ်၊ ရှင့်ဟာက မော်ဒယ်ရှိုး စတိတ်ရှိုးကြည့်ချင်တာ ဆိုရင် သတ်သတ်လတ်မှတ်ဝယ်ပြီး သွားကြည့်သင့်တာ၊ အခု အပျော်လာကြည့်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“စားရင်းကြည့်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျားလဲ စားလေ၊ မစားပဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ ပြီးနေပြီ”

“ဟင်...ပြီးပြီ၊ ဘာမှ မစားပါလား”

“ဒီနှစ်ခုစားတယ်လေ၊ ဒီပုစွန်နဲ့ ဘဲကင်ပဲ ကျွန်မစားလို့ ရတာပဲဟာ၊ ရှင့်ဟာတွေက ဝက်တွေအားလုံးပါနေတာ”

“ဟင်...ခင်ဗျားက ဝက်မစားဘူးလား”

“ဝက်၊ အမဲ မစားဘူး”

“ဘာလို့ မစားတာလဲ”

“အမဲက နွားတွေကို သနားလို့ မစားတာ၊ ဝက်ကကျတော့ မကြိုက်လို့”

“ဟင်...ကျွန်တော်က ဝက်သားနဲ့ ပတ်သက်ရင် ခေါင်းက အမြီးအထိ အားလုံးကြိုက်တာ၊ ကျွန်တော် ဒီလောက်ကြိုက်တာကို ခင်ဗျားက ရှောင်တော့ အတော်ကွဲလွဲနေပြီ”

“ကွဲလွဲလဲ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ရှင်က ရှင်မိဘနဲ့ နေလာတာ၊ ကျွန်မကလဲ ကျွန်မမိဘနဲ့ ကြီးပြင်းလာတာ၊ ကွဲလွဲတာ ဘာမှ မဆန်းဘူး”

“အကယ်၍ ... အကယ်၍ နော် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖြစ် သွားရင် ခင်ဗျား ဝက်သားမချက်ပေးဘူးလား”

“အိုး...ရှင်ဟာ အတော်ကြောင်တယ်”

“ကြောင်တာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဒါသိထားရမယ်၊ သိထားသင့်တယ်”

“နတ်ကိုးကွယ်ပြီး ဝက်အိမ်ပေါ် မတင်ထားမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မ အဖေလဲ ဝက်သားစားတယ်၊ အိမ်မှာ မေမေက ချက်ပေးတာပဲ၊ ဒီလိုပဲ ပေါ့”

“ဪ...အဲဒီလိုလား”

နေဒွန်းက ပြုံးစိစိပြော၍ ဥဒေါင်းပျိုသည် ခုနကတည်းက မကျေနပ် နေတာကို မအောင့်နိုင်ဘဲ...

“ရှင် ဒါတွေဒါတွေကြည့်နေတော့ ခေါင်းကိုက်က ပျောက်သွားပြီမှ တိလား”

“ဟင်...”

နေဒွန်းက တမင်အံ့ဩဟန်ပြုကာ တဟစ်ဟစ်ရယ်လိုက်ပါသည်။ ။ ဥဒေါင်းပျိုရဲ့ စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ တကယ်လည်း ရယ်ချင်မိပါ သည်။ ။

“ခေါင်းကိုက်က ပျောက်သွားပြီ၊ သူ့ဟာသူပျောက်သွားတာပဲ၊ အဲဒါ တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ရှင် မြန်မြန်စားပါ၊ ပြောစရာရှိတာပြော၊ ပြီးရင် ပြန်မ ယ့်”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောခိုင်းနေတာလဲ”

“ရှင် ရဲသဲသဲမလုပ်ပါနဲ့ ၊ မပြောရင်လဲနေ၊ ပြောစရာမရှိဘူးဆိုလဲပြီး တာပဲ”

နေဒွန်းက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သော ဥဒေါင်းပျိုကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲ နည်းနည်းပင်ရွှင်လာမိပါသည် ။ ဒီမိန်းကလေးက မဆိုးလှပါဘူး။ စကားပြောရတာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပေသားပဲ။

“ကဲ...ကဲ...ဒါဖြင့် လိုရင်းပြောကြမယ်၊ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်စေချင်တယ်၊ ခင်ဗျားအမေက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်နဲ့ သဘောတူတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လက်ခံမလား”

“ဟင်...ရှင်က တင်စီးလှချည်လား၊ ကျွန်မက စ,ပြောရမည့် အလုပ်လား၊ ရှင့်သဘောထား ရှင်ပြောပေါ့”

“အင်း...ကျွန်တော့်သဘောထား”

နေဒွန်းက ခေါင်းကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ထိုးကုတ်ကာ ဥဒေါင်းပျိုကို စိုက်ကာကြည့်နေသည် ။ ဥဒေါင်းပျိုက သူ့သဘောထားကို စိတ်စောနေသလို ဖြတ်ခနဲ ခိုးကြည့်လိုက်တာ မြင်လျှင် ဤအကြည့်လေးကို တစ်မျိုးကလေး စိတ်ထဲလှုပ်ရှားသွားပါသည် ။

ဤမိန်းမကို အကဲခတ်ဖို့ စကားပြောကြည့်ဖို့ လေ့လာဖို့ သူလာတာပဲ ။ အကဲခတ်မိသလောက် မဆိုးလှ။ ဘာကမဆိုးလှတာလည်း ဆိုတာတော့ သူ မသိပေ။ သူ့စိတ်ထဲ မနှစ်သက်လက်မခံလိုစိတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်မလာတာတော့ အမှန်ပင်။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ရုပ်မဆိုးပေမယ့် သိပ်လည်း မလှ။ ဘုကလည်း နည်းနည်းကျချင်ပါလျက် မဆိုးဘူးဟု သူ

က ဘာကြောင့် သတ်မှတ်မိတာပါလိမ့်။

သူလည်း မရှင်းပြတတ်တော့ပါ။ လူချင်းမတွေ့မီဓာတ်ပုံကိုပဲ မြင်ရပြီးကတည်းက ခပ်တင်းတင်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ကင်မရာကို ကြည့်နေ တဲ့ မျက်လုံးပြူးလေးကို သဘောကျကာ လူချင်းဆုံဖို့ လက်ခံခဲ့တာပဲ။ သ ဘောကျသည် ဆိုတာက ချစ်သည် ကြိုက်သည် ရယ်လို့ မဆိုလိုပါ။ ဘာ ကို သဘောကျသည် ဆိုတာကိုလည်း သူ ဝေခွဲပိုင်းခြား မပြောတတ်ပါ။

“ကျွန်တော့်သဘောထားက ခင်ဗျားလက်ခံရင် ကျွန်တော်လဲ လက်ခံ မယ်လို့ ”

“ရှင်က ကျွန်မဘက်ပဲ အရင်လွှဲလွှဲချနေတယ်”

“ခင်ဗျားကလည်း ထမင်းရည်ပူလာ လျှာလွှဲလုပ်နေတယ်”

ဥဒေါင်းပျိုက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထပ်ရွယ်ရင်း...

“ကျွန်မကလဲ ရှင်လက်ခံရင် လက်ခံမယ်”

“ဟာ...ဒါတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို ခိုးပြောတာ”

ဥဒေါင်းပျိုက မျက်နှာကလေးနီနီနှင့်...

“ကဲ...ကျွန်မ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်၊ ရှင့်လို ဟိုလိုဒီလို မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင့်ကြည့်ရတာ ကိုယ့်အတွက် တစ်ကွက်ချန်ချင်တဲ့ သဘောရှိနေတယ်၊ ကျွန်မကတော့ မရှက်ပါဘူး၊ မေမေက ရှင်နဲ့ တိုက်တွန်းနားချတာကြာပြီ။ ကျွန်မက မေမေ စကားကို အမြဲနားထောင်ခဲ့တယ်၊ မေမေစီစဉ်ပေးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဟာ အလွဲအချော် အတိမ်းအစောင်းဖြစ်မှ မဟုတ်ဘူး လို့ လဲ တစ်သက်လုံး လက်ခံခဲ့တယ်၊ ခုလဲ ရှင့်ဓာတ်ပုံကို မေမေက ပြပြီး သဘောတူကြောင်းပြောတော့ ကျွန်မ....ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ထားပြီးပါပြီ၊ ရှင့်ကို လက်ခံပါမယ်လို့ မေမေကို ကတိပေးပြီးပါပြီ၊ ရှင်

က ကျွန်မကို တစ်ခုခု မနှစ်သက်လို့ လက်မထပ်နိုင်ဘူးငြင်းရင်သာ ဒီကိစ္စ မဖြစ်မြောက်မှာ ပါ။ ရှင်ဆုံးဖြတ်ဖို့ ပဲလိုတာပါ ကိုနေဒွန်း”

နေဒွန်းသည် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြောနေသော ဥဒေါင်းပျိုကို စိုက်ကြည့်ကာ ဂရုဏာသက်သွားမိပါသည်။ ။ သူမက လက်ထပ်ပါမည်လို့ အမေဆီ လက်ခံခေါင်းညိတ်ပြီးပြီတဲ့ ။ နေဒွန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်ကာ ဥဒေါင်းပျိုကို ပြုံးပြလိုက်မိပါသည်။ ။

“ကျွန်တော်ကလဲ ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

★